

Cepam rudzu maizi

Maizes cepšanu ievirzē Gads-kārtu un godu ēdieni ierādīja Inita Lāce, pie kuras uz Leimaņu kaimiņpagasta amatu māju Rūķīši devāmies pēcpusdienas ievirzes laikā.

Tiesa, Inita vairākas reizes attrauca, ka vairāk darboties pēc sajūtām un savas pieredzes, ka recepte neesot gramsmos precīza, bet viņa arī neslēpa, kas vajadzīgs (un kādā secībā!), lai maizīti izceptu.

Mēs, seši ievirzes dalībnieki, pēc nedaudz vairāk nekā divām stundām arī katrs ieraudzījām savu kukulīti.

Lūk, ko darījām soli pa solim.

1. Ieraugu saimniece bija ietaisījusi jau vakar. Tas sastāvēja no 3 litriem kefīra (var būt rūgušpiens) un 900 g rudzu miltu. Visa masa jāsablendē, jāizmaisa. Piemetusi ķimenes, lai labāka smarža.

2. Kad visu nakti masa bija nostāvējusī, saimniece piebēra 600 g cukura. Varot arī mazāk, ja vēloties ne tik saldenu.

3. Piemet trīs saujas saulespuķu un ķirbju sēklu. Visu cītīgi maisa. Ar koka karoti!

4. Ja grib, var kādu sauju kviešu miltu piešaut. Turpina maisīt.

5. Maisa, lai arī tas kļūst arvien grūtāk un smagāk. Tad pieber vēl pa ½ kg gan no stiprajiem (uz Liepkalnu pakas rakstīts), gan no parastajiem rudzu miltiem.

6. Izmaisa līdz galam, pārliet lina dvieļi un atstāj rūgt.

7. Pēc apmēram divām stundām (pa to laiku iepazīnām Leimaņu pagasta un amatu mājas tapšanas vēsturi) atgriežamies un sākam veidot katrs savu kukulīti. Te nu gan vajag maigas jo maigas un slapjas rokas, jo kukulītis jāpaijā, līdz top vēlamā forma.

8. Krāsns, kas kurējusies jau iepriekš, nu tiek atrauta vaļā un pavēdināta līdz 300 grādiem pēc Celsija. Tiek izvilktas degošās ogles. Krāsns muti izsmērē ar ūdeni samitrinātu priežu slotu. Un kukulīši (katrs uz savas nelielas plāts) tiek šauti iekšā. Lai nepierauj, cepampapīrs jāieziež ar eļļu.

9. Nu tik jāgaida īstais ārā ņemšanas brīdis – apmēram stunda. Saimniece paskatās un nosaka – vēl 10 minūtes.

Un tad nu mēs katrs ieraugām savu veikumu! Un esam bezgala priecīgi.

Daiga Bitiniece

BALTTIKŠANĀS

Ieviržu vadītāju sapulcē man aiz muguras stāvēja Juris Tomašūns. Tradicionāli sapulce noslēdzas ar dziesmu *Nevis slinkojot un pūstot*. Juris dzied tik pamatīgi! Tobrīd sapratu: viss ir labi, viss ir tā, kā tam jābūt. Pa šiem diviem gadiem šķita, ka pasaule sajukusi prātā, bet, satiekot 3x3 cilvēkus, ir skaidrs – kaut kas šajā pasaulē arvien ir kārtībā.

Pasaule nav sajukusi prātā. Neviens neko nav aizmirsis. Ēriks joprojām prot spēlēt akordeonu, bet Julgī vijoli, un dančos Jēkabs savā vārdadienā izdancina mazo masu. Ir tā pati Vakara dziesma, kas lūdz nelaist mani to celīnu, kur aizgāja ļauna diena.

Pasaulē ar sirds robežām darbojas tie paši likumi. Kamēr kiberdrošības intelektuālie zirnekļi sargā virtuālo tīklu, Zasā šonedēļ vairāk nekā 200 cilvēki staigā ar prievītēs iesietām vārda kartēm. Viss ir labi, viss ir tā, kā tam jābūt.

Kurš vēl netic, ka pasaule nav sajukusi prātā? Brokastīs balta mannā putra, tik miksta kā spilvena vidūcis. Barona staļļos balts ponijs, pļavā ganās balta kaza, un no rīta uz soliņa saimnieci pacietīgi gaida divas baltas pazaudējušās zeķītes.

Viss rit savu gaitu, katrs ir tāds, kāds ir. Pie diķa maza meitene lej gaužas asaras, jo draudzene iemetusi ūdenī vardi. Daiga, stāvēdama pie nupat paceltā valsts karoga, pēc himnas silti pasmaida. Agrita pāri skolas pagalmam Uldim nes putras pilnu bļodiņu ar sviesta un ievārījuma salām. Līga pie karuseļa stāv kā mūris un stingri saka: nē, te nekas nebūs, tas ir bīstami – nekādas griešanās! Bet Zane pirms 3x3 TV ziņām, mudinot apvilkt baltu kreklu no iekšpuses, dzied tā, ka gribas teikt: „Zane, tu jau runā skaisti, bet kad tu dziedī, tad ir vēl skaistāk!”

Viss ir tā, kā tam jābūt. Mums vajag tik ļoti maz – vienu baltu rītu, baltu dienu un baltu satikšanos pasaulē, kura tomēr nav sajukusi prātā.

Lolita

Ko darīsim rīt?

TREŠDIENA, 27. JŪLIJS

8.00–9.00 Rīta vingrošana (pulcēšanās pie skolas ieejas)

9.00–9.30 Brokastis

9.40–10.00 Dienas tēma, rīta TV

10.10–12.45 Rīta ievirzes

13.00–14.00 Pusdienas

14.00–16.30 Pēcpusdienas ievirzes

16.45–18.45 Pievakares ievirzes

19.00–19.45 Vakariņas

20.00–21.15 Brīvais mikrofonis (Tautas namā)

Pēc brīvā mikroфона Vakara dziesma un Vakara pasaciņa

Pēc Vakara pasaciņas danči ģimenēm, nikšana

23.00 – Beigas, kad beigsies! Danco un nīkst tie, kam pāri 14

AICINA ZVAIGZNĀJA KLUBS

Trešdien no pulksten 10 līdz 17 mums visiem būs iespēja iesaistīties radošajā platformā *Zvaigznāja klubs* un atklāt savu talantu. Pie mums būs atbraukuši ciemos grupa *Triānas parks* mūziķu Agneses Rakovskas un Edgara Viļuma pavadībā. Jebkura vecuma pārstāvis ir mīļi aicināts piedalīties dziesmu rakstīšanā, izmēģināt dažādus mūzikas instrumentus un ielūkoties mūzikas ierakstu studijas darbībā.

Radošās platformas mērķis ir bērnu un jauniešu auditorijai dot ieskatu mūzikas pamatos, piedāvājot diskusijas, meistarklases un brīvo mikrofonu pašizpaušmei, lai mūzikā ieinteresētu arī tos, kuriem nav specifiskas izglītības.

Pievienojies, lai kopīgi veidotu performances radošā gaisotnē! Un, iespējams, šo pašu uzstāšanos varēsi arī atkārtot 3x3 Brīvajā mikrofonā!

Marta

JUBILĀRI

Šodien, **26. jūlijā**, dzimšanas dienu svin Rūdolfs Zagorskis, vārda dienu – Ance Zvejniece, Anna Lisa Krūmiņa, Anna Šmite, Anna Tēta, Anna Ki Paegle, Sofija Anna Bogustova un Gerda Anna Grūtupa.

Rīt, **27. jūlijā**, vārda dienu svinēs Dita Safonova, Marta Neretniece, Trīne Marta Taukača un Marta Bogustova.

Laimīga pastaiga Zasas parkā

Nudien laimīgi tie, kas pirmsdienas pievakarē izgāja Zasas muižkungiem pa pēdām gides Endijas Urbānes vadībā.

Pārejot pār Mīlestības tiltiņu ievēlējāmies sirds vēlēšanos, pār Pērļu tiltiņu – jaunu skaistu rotu (dāmas) vai daudz naudas, lai savai dāmāi tādu nopirktu (kungi), pār Akmens tiltiņu – jaunu spēkratu (gide ieteica neapstāties pie automašīnas un nebaidīties domāt plašāk), pār Atkarību tiltiņu – ievēlējāmies tikt vaļā no kādas savas vājiņas. Un, protams, domājot baltas domas, pārgājām arī pār Balto tiltiņu. Sakiet vēl, ka nav daudz veismju iespēju vienā pastaigā! Katra apvīta ar savu leģendu!

Un tie nebūt nav visi tiltiņi, kas atrodas 23 hektārus plašajā Zasas muižas parkā. To ir padzīti. Tur ir arī daudz citu burvīgu vietu, katra ar savu teiku. Parks ir brīnišķīgi sakopts, daudzām skaistām, romantiskām vietām bagāts. Tā patiesi ir viena no Sēlijas krāšņākajām un skaistākajām vietām. Liel bija pārsteigums, ka to visu krāšņumu uztur viena dārzniece (baronam gan bijuši 60 kalpotāji).

Zasas nosaukums ir cēlies no vācu barona Heinriha fon Zasa uzvārda, kura

dzimta šeit saimniekoja 1644.–1787. gadā (starp citu, tie ir tie paši baroni, pateicoties kam Rīgā ir Zasulauks). Kur muiža, tur parks. Zasēnieši pratuši saglabāt ne tikai parka skaistumu – dīķus ar dzeltenām, sarkanām un baltām ūdensrozēm, ledus jeb vīna pagraba sienas, Asaru akmeni, kas stāsta par barona meitas un dārznieka nelaimīgo mīlestību, Mīlestības saliņu, Zivju dīķu vietas (pašvaldībai esot plāni tos atjaunot), Cukura kalniņu, barona peldvietu u.c. Baroni savā laikā parkā stādījuši daudz svešzemju augu, un daļa no tiem aug joprojām. Piemēram, Sahalīnas sūrenes jeb neīstais bambuss, kura dzinumus pavasaros izmantoja salātos, bet rudenos, izžāvētus kātus dedzinot, varēja tikt pie dabīga salūta. Arī senās liepu alejas tur joprojām aug, dziednieciskais akmens un Velnakmens arī ir savā vietā.

Bet no vecajām baronu Zasu laikā celtajām ēkām gan palicis vien vecās pils vienas sienas fragments. Pārējās ēkas ir vēlāk celtas. Skolas ēka ir būvēta daudz vēlāk – 1939. gadā.

Ekskursijas pa Zasas parku Endijas vadībā būs arī vēl citās šīs nedēļas dienās. Izmantojiet!

Rasma

Tikšanās ar ukraiņiem

Pirmdienas pievakarē apvārsnī tikāmies ar diviem no Ukrainas frontes pilsētas Avdiŭkas izbraukušiem kara bēgļiem – Irinu un Ivanu Kondratenko.

Abi ir vetārsti, vēl tikai pirms pāris mēnešiem bijuši uzņēmēji ar trim veikaliem un vetaptiekām. Viņu māja un bizness noslaucīts no zemes virsas ar fosfora bumbu (viens veikals šobrīd atrodas Krievijas okupētajā teritorijā). Sadedzis viss, palikušas dažas kailas sienas. „Visvairāk žēl foto albumu, atmiņu,” viņi viens otram piekrit. Avdiŭkā Doneckas reģionā pirms kara bijuši ap 32 tūkstoši iedzīvotāju, tagad palikuši ap 2000: „Tie, kas nevar aizbraukt, jo kādu aprūpē, vai tie, kas gaida ierodamies *krievu pasaulē*.” Apvārsņa viesi saka, ka karš sācies 2014. gadā, un kopš tā laika viņi apguvuši taktisko sagatavotību. Piemēram, kad sākuši krist lidojošie lādiņi, tie atšķirami pēc skaņas. Tāpat pāri, kuriem ir bērni, sākuši nākt viens no otra patālāk dažādās mājas vietās un doties

uz darbu atsevišķi gadījumam, ja viens vecāks iet bojā. To piedzīvojot, rodoties vēlme nerunāt krieviski principa pēc. Taču vienlaikus lielākā daļa krievvalodīgo Ukrainas iedzīvotāju ir parādījuši, ka drosmīgi karo par Ukrainu. Krievu propagandu ukraiņi paraduši klausīties apmēram 15 minūtes dienā, lai paskatītos, par ko atkal samelots. „Jādibina sava militārā savienība – Baltijas valstīm, Ukrainai, Polijai un vēl citām. Lielbritānija arī tik daudz varēja palīdzēt, jo to nesaistīja ES lēmumu pieņemšanas kārtība. Ukrainā ir joks – mēs Lielbritānijā nu jau bijušo ministru prezidentu saucam par *Džonsonjuk*, un sakām, lai viņš nāk pie mums par premjeru,” ukraiņu noskaņu pauž Ivans.

Laura Bitiniece

3x3 der visiem

Rīdzinieki Elīna Bērziņa ar dēliem Mārtiņu un Miku Kristiānu krāj savu 3x3 pieredzi – viņi nometnēs bijuši jau divreiz un piedalījušies arī 3x3 salidojumā Bauskā. Viņiem nav īpaša stāsta par likumsakarībām, kuru dēļ nonākuši 3x3. Elīna saka – nejauši izlasījusi, aizbraukusi un – iepaticies. Viņa nav bijusi liela latvisko tradīciju zinātāja, tādēļ licies – vai tas būs priekš viņas? Sapratusi – 3x3 der visiem, te viņa jūtas labi. Lielisks veids, kā pavadīt atvaļinājumu, iepazīties ar cilvēkiem un būt kopā ar dēliem, kuri jau izauguši par īstiem danču dancotājiem.

Sēlijas popularizētāji

latviski vārdi: Liepa (5), Jumis (4) un Audris (1,5). Dzimto ģimene ir 3x3, lai šeit pavadītu īsti sēlisku nedēļu un palīdzētu tādā to izdzīvot arī citiem nometnes dalībniekiem. Tādēļ Jānis visu nedēļu vada ekskursijas pie stiprajiem sēļiem, bet Džeina māca to, ko pati iemācījusies – darināt apģērbu bērniem.

3x3 viņi iepazīnuši caur dančiem. Rīgā dzīvojot, darbojušies *Dauderos* un Rīgas danču klubā. Ar dančiem braukuši pa visu Latviju, tādēļ nokļuvuši arī 3x3. Neko vairāk par dančiem toreiz neredzējuši, tāpēc ir priecīgi, ka nometnes vadītāja Ilze viņus kā sēļus uzaicinājusi darīt bagātāku 3x3 Sēlijā.

Jānis un Džeina Dzintie saka: esam dzimta no Viesītes. Kaut Viesītē savu mājvietu atraduši ne tik sen, viņi ir iedzīvojušies un kļuvuši par īstiem sēļiem. Jānis ir Viesītes tūrisma un informācijas centra un muzeja *Sēlija* vadītājs, veido *Facebook* grupu *Sēlijas salas* un priecājas, ka sēliskais nāk modē. Džeina šobrīd auklē dēliņu un priecājas, ka viņas darba vieta *Zvaigzne ABC* pēc tam dos iespēju strādāt attālināti.

Viņu bērniem ir

Pa vecmāmiņas skolas gadu takām

Elīna Pinto ar bērniem ir Zasā kopā ar savu mammu Ingridu Dzalbi. Tā nav nejaušība, jo Ingrida ir dzimusi Zasai netālaļā Slatē un mācījusies Zasas skolā. Viņa daudz stāstījusi par savām skolas gadu takām, tādēļ uzzinot, ka 3x3 būs Zasā, Elīna saprata – ir jābrauc dzimtas saknes izzināt un stiprināt, lai mazbērniem būtu atmiņas par šo vietu.

Pinto ģimene nupat no Vācijas pārcēlusies uz Luksemburgu. Elīnas vīrs ir portugāļu izcelsmes luksemburģietis. Ģimenē valda valodu daudzveidība un bagātība. Elīna ar bērniem Ernestu (8), Matildi (7) un Artūru (2) runā latviski. Viņa ir pārliecināta, ka valodu vislabāk iemācīties caur bērniem patīkamām lietām, tādēļ Ernestam ir arī šaha skolotājs, ar kuru viņš runā latviski, savukārt Matildei patīk zirgi, tādēļ viņai ir trenere, ar kuru viņa par zirgiem runā latviski. Un 3x3 ir vēl viena iespēja bērnu latviskumam.

Elīna kā Eiropas latviešu organizāciju pārstāve savulaik piedalījusies 3x3 Īrijā pusi dienas. Jau tad sapratusi, ka kādreiz gribētu te būt arī uz pilnu laiku un ar bērniem. Un Zasa ir īstā vieta. Skaista un maģiska vieta – saka Elīna.

Rasma

Latvieši vien esam, vienalga kur dzīvojam

Līga Ruperte ir ne tikai 3x3 mamma, kura kopā ar vīru Arnoldu pirms vairāk nekā 40 gadiem izauklēja 3x3 ideju Amerikā un 1990. gadā to atveda uz Latviju, bet arī 3x3 ārzemju jeb globālā koordinatore visus šos gadus.

Sākumā koordinatora pienākumi bija patiesi apjomīgi. Tas bija laiks, kad Latvijā vēl nebija nedz interneta un e-pasta, nedz internetbanku. Ruperti ne tikai popularizēja 3x3 ideju ārzemju latviešiem un aicināja braukt Latviju iepazīt caur 3x3, bet arī vistiešākā veidā bija starpnieki starp nometņu vadītājiem Latvijā un Amerikas un Kanādas latviešiem – viņi vāca dalības maksu (kas ārzemju dalībniekiem vienmēr bijusi augstāka nekā dalībniekiem no Latvijas) un veda dolārus uz Latviju. Viņi meklēja ieviržu vadītājus starp ārzemju latviešiem un koordinēja viņu saziņu ar Latviju. Vēl viens iemesls, kāpēc ārzemju tautieši pieteicās pie Rupertiem, bija tas, ka viņiem bija ļoti daudz dažādu jautājumu, un Līga un Arnolds varēja atbildēt, iedrošināt un uzmudināt, lai ar to nebūtu jānopūlas nometņu vadītājiem.

Līga vienmēr gādājusi, lai trimdas presē, vēlāk arī portālā *Latviesi.com* un 3x3 mājaslapā būtu apraksti par nometnēm, kā arī apkopoja statistiku – cik dalībnieku, no kurām valstīm, kāds vecums. Šī informācija bija zelta vērtē, kad pēc 30 gadiem tika izdotas grāmatas par 3x3 nometnēm Latvijā un ārpus Latvijas.

Tagad viss ir daudz citādāk, vienkāršāk, ātrāk. Bet Līga joprojām ir 3x3 koordinatore ārzemēs.

Līga, kādi ir tavi pienākumi tagad?

Šogad nolēmām, ka ārzemju dalībnieki pieteiksies tieši pie Latvijas saietu vadītājiem, jo pirmkārt – viņiem nav divreiz jāpilda reģistrācijas anketas un otrkārt – liela daļa no iemesliem, kāpēc ārzemju dalībnieki agrāk pieteicās šeit, vairs nav aktuāli.

Mans ārzemju koordinatores darbs šobrīd ir galvenokārt informācijas savākšana un izplatīšana ārzemju latviešu presē. Katru gadu cenšos dabūt vismaz pāris rakstus ziemā un pavasarī par abu

tā gada Latvijas saietu veidošanu, vadītājiem, darba grupu un saietu vietai interesantāko – ģeogrāfiju, dabu, vēsturi, kultūru, jebko citu, kas varētu potenciālos dalībniekus ieinteresēt braukt uz tieši to 3x3. Protams, arī par saietu programmu, ieviržu vadītājiem, meistariem un lektoriem. Pēc saietu obligāti jādabū vismaz viens raksts par notikušo saietu.

Tāpat cenšos dabūt rakstus, ja Latvijas 3x3 ir kāds cits svarīgs interesants notikums – salidojums jeb kas cits. Sekoju tam, kas notiek Latvijas 3x3, piedalos padomes sēdēs neklātienē un informēju pārējo pasauli par Latvijas 3x3.

Padomes sēdēs pastāstu par pārējiem 3x3 pasaulē, jo esmu globālā 3x3 koordinatore, locekle visu zemju 3x3 padomēs, piedalos padomju sēdēs Latvijā, Ziemeļamerikā un Īrijā, kur informēju un atbildu jautājumiem par to, kas notiek citās zemēs. Katru rudenī sagatavoju pārskatu par visiem tā gada 3x3 pasaulē un izsūtu visiem 3x3, dažkārt preseī. Arī Pasaules Brīvo latviešu apvienībai (PBLA), jo 3x3 kopš tās sākuma pagājušā gadsimta 80. gados skaitās viens no PBLA Izglītības padomes projektiem. Pirms finansiālo atbalstu 3x3 piešķīra Latvijas Kultūras ministrija, PBLA atbalstīja Latvijas 3x3 ar sēklas naudu, lai būtu ar ko veikt priekšdarbus, organizējot nometni, kā arī apmaksāja Krievijas latviešu piedalīšanos.

Cik daudz dalībnieku un ieviržu vadītāju no ārzemēm ir šogad Latvijas 3x3 nometnēs?

Tā kā pie manis ārzemju dalībnieki šogad nepieteicās, nezinu, cik viņu ir, to zinās pateikt saietu vadītāji. Cik esmu dzirdējusi, šogad skaits ir krietni mazāks, bet, protams, arī kopējais dalībnieku skaits ir mazāks. Tātad skaits samazinās, visvairāk no tiem, kuri no Latvijas aizbēga Otrā pasaules kara laikā. Toties nāk klāt tie, kuri izceļoja vēlākajos gados.

Latvijas 3x3 sākuma gados bija daudz ieviržu vadītāju no ārzemēm. Lektorus meklēju un ieteicu ne tikai no ASV, bet arī no Kanādas un Austrālijas. Ar laiku bez Māras Tupeses un manis tādu tikpat kā vairs nebija. Toties vienmēr esmu varējusi un varu ārzemju nometnēm

ieteikt Latvijas lektorus, kas arī ir koordinācijas darbs.

Vai ir latvieši, kas samaksā 3x3 nometni ne tikai sev, bet arī Latvijā dzīvojošiem latviešiem?

Kopš nomira mūsu izcilais mecenāts Manfrede Ziverts, nezinu, vai kāds ir izmaksājis nometni citiem, izņemot, protams, saviem Latvijā dzīvojošajiem ģimenes locekļiem un radiem. Tā ir lieliska iespēja pavadīt nedēļu kopā un vienlaikus katram sekot savām interesēm, dzīvojot apstākļos, kur viss sagādāts, radi nav ne jābaro, ne jāgūlda. :)

Kāpēc ārpus Latvijas dzīvojošajiem latviešiem būtu vērts atbraukt uz 3x3 Latvijā?

Bez šaubām, ārzemju latviešiem ir vērtīgi braukt uz Latvijas 3x3. Tur viņi var pabūt mazajā, ideālajā Latvijā, redzēt, darīt, satikt, iepazīt nesalīdzināmi daudz vairāk nekā tūrisma braucienā vai radu ģimenes apciemojumā. 3x3 vide ir latviska, atvērta un toleranta – tās ir tikai dažas no mūsu pamatvērtībām, un es ceru, ka tur iejusties nav grūti. Gribētos arī domāt, ka tas, kurš apmeklējis 3x3 jebkur pasaulē, Latvijas 3x3 uzreiz sapratīs, ka ir pie savējiem. Bet gan jau 3x3 gaisotne, ļaudis un nodarbības aizraus arī tos, kuri to nekad nav piedzīvojuši.

Vai Latvijā dzīvojošajiem būtu vērts kādreiz aizbraukt un piedalīties 3x3 ārpus Latvijas?

To pašu gribētos cerēt arī par Latvijas latviešu piedalīšanos ārzemju 3x3. Jo biežāk esam kopā vienalga kurā zemē, jo labāk saprotam, ka mums ir nesalīdzināmi daudz vairāk kopīgā, nekā atšķirīgā, ka tie paši latvieši vien esam, vienalga kur dzīvojam.

Rasma

ZIRGA BALTAIS PRĀTS

Kas gan latvietim var būt vēl īpašāks, kā zirga peldināšana? Pieredzot šo skatu, visi mazliet piekļust. Mazo balto poniju Džonatanu ievirzes *Mans baltais zirgs* dalībnieki gan gļaudīja, gan provēja vest pavadā, gan kopā spēra ponijam pirmos soļus pāri jaunajam tiltiņam un iebrida Zasas dīķī.

Annas Tētas stallī dzīvo 10 zirgi un trīs poniji, kas gan izrādīties nedaudz par daudz, lai visiem varētu veltīt pietiekamu uzmanību, un daži zirgi meklēs jaunas mājas. Tas, kādu uzmanību Anna velta katram, redzams viņas attiecībās ar zirgiem, gan dzirdams stāstos par katra zirga raksturu. "Filmās redzams, ka saimniekam un zirgam veidojas īpaša, dvēseliska saikne, taču, jau 20 gadus strādājot ar zirgiem, varu

teikt, ka zirgam pa īstam interesē tikai divas lietas – ēdiens un cits zirgs," smejas Anna. Viņas stāsti par zirga psihi papildina praktisko darbošanos. Zirgs spēj ātri pielāgoties jauniem apstākļiem, tāpēc izmantojams pat karā – ja zirgs pieņem, ka sprādzieni ir tikai troksnis, viņš spēj auļot pat caur ugunsliņiju. "Tas tomēr ir gluži neparasti intelligentai būtni," secina Anna. Gluži tāpat no Lielbritānijas atvestais aukstasiņu rikšotājs Geography un Latvijas siltasiņu sporta zirgs Bella ātri aprod ar ievirzes dalībnieku klātbūtni, sukāšanu, gļaudīšanu un pirmajiem neveiklajiem mēģinājumiem tuvoties šiem cēlājiem, lielājiem un mierīgajiem dzīvniekiem. Arī ērzelis, kas stallī tiek turēts nostāk no pārējiem, bubina un zviedz, izrādot savu attieksmi, taču ar saviem 700–800 kg respektē krampīti pie sava steliņa, un ausās līdzī trīsreiztrīsniekiem.

Laura Bitiniece

SĀC TIK SIET!

Pirmdien ievirzē *Virvju tehnika*, kur puisi bija vairāk nekā meiteņu, visi mācījās sasiet mezglus, lai varētu, piemēram, kāpt klintīs un sevi droši nostiprināt. Nepagāja ne stunda, kad vai visi ievirzes dalībnieki bija piesējušies zviedru sienai sporta laukumā, bet drīz karāšoties arī kokos. Nekā pārlietu sarežģīta mezglu siešanā nav. „Paņem virvi un sāc tik siet,” saka ievirzes dalībnieks Emīls.

Lolita

MĒS ZĪMĒJAM SAPŅUS

Vispirms ievirzes *Nāc sapņot un zīmēt* vadītāja Iveta iepazīstina ar saviem darbiem. Tad ar visgaišāko kritiņu krāsu skicējam katrs savu pirmo gleznu – zemeņu darbu. Iveta dod padomus, un beigās ikvienam savs darbs šķiet skaists. Darbam pa vidu visu laiku kāds čalo par 3x3, saviem nākotnes sapņiem, mīlāko mūziku un dančiem. Interesanti, ka ievirzē par sapņu zīmēšanu ir tikai viens puisis un 14 meitenes. Vai visi pārējie puisi ir virvju tehnikā? Ja tev patīk zīmēt un sapņot, nāc pie Ivetas Rozenbergas. Viņa ir jauka un palīdz ikvienam. Tas bija pirmdienā. Otrdien uz ievirzi visiem bija jānāk ar putna spalvu.

Ance Zvejniece

PIRMĀ RĪTA ROSME

„Man sevi jāattīsta drosme jaut ko darīt, man sevi jāpabīda,” pirmdien drīz pēc pirmās rīta rosmes teica tās vadītāja Jana Zeltiņa. Viņa izlasīja aicinājumu pieteikties brīvprātīgos, kas var dot savu artavu saietam, padomāja un pieteicās. „Jau desmit gadus katru rītu vingroju – man patīk cigun un joga, un sapratu – varu ko dot arī saietā dalībniekiem,” ar prieku saka Jana.

Lolita

DŽĪVNIEKI

1. COUKA – cūka
2. PERDALKA – zirgs
3. RUPUCIS – krupis
4. SKŪSVŌRNS – kovārnis
5. ŠKĒRZLOTS – ķirzaka
6. VUCYNS – auns
7. BIMBERBOKS – irsis
8. ŠTARKS – stārķis
9. KOZA – kaza

Jānis Dzimtais

Re, kā!

Katram savu saieta virpuli!

„Nedomāji, ka Zasas 3x3 saieta logo es uzzīmēju ar pirmo vilcienu,” saka tā autors Armands Sidorovičs.

Kad lūdza radīt Zasas 3x3 saieta logo, viņš ilgi domāja, līdz uzzīmēja piecus variantus un piedāvāja saieta vadībai – viņi izvēlējās labāko. „Es negribēju statisku, simetrisku un pabeigtu zīmi – gribēju, lai tā ir kustībā, lai tā ir aktīva. Gribēju Dieva zīmei iedot pozitīvo vektoru – lai tā ir attīstībā,” saka Armands. Viņš uzskata, ka šī zīme nav atkārtrojama – katram tā būs sava, katram vislabākā.

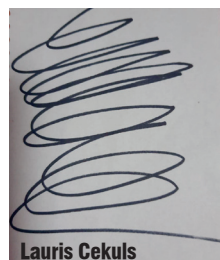
Cukurgrauds vairākiem saieta dalībniekiem lūdza uzzīmēt savu Zasas 3x3 saieta logo. Lūk, rezultāts.

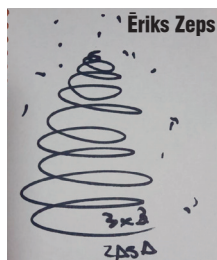
Monta Jakovels

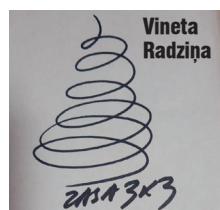
Armands Jakovels

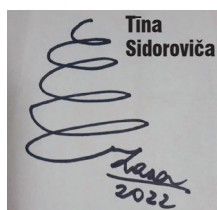
Lauris Cekuls

Ēriks Zeps

Vineta Radziņa

Tina Sidoroviča

Siliņš Zāsā

Dejošana nav tas pats, kas nīkšana.

Esmu no daļā dzimu- ma dzirdējis at- sauksmes, ka ar Siliņu dejojot esot svētlaimē, bet Diždanci Zigi Miežiti nekad neesmu varējis pārspēt.

Te fragments no bērnības atmiņām, ko esmu aprakstījis grāmatā *Atskatīties pasmaidīt*:

„Vakarā uz deju grīdas ierados arī es, sadzēries limonādi un gatavs dancot visu nakti. Es visus dančus dancoju vienādi un nemaz nebiju par to nokaunējies. Jā, uzlūdu dancot vienu otru jaunkundzi, bet šis jau pēc pāris riņķiem atgriezās uz sienmales beņķa. *Švaka manta!*

Man vislabāk no visām patika mei- ta zilā kleitā. Viņa bija kalpone *Kara- šās*. Zilajai bija tā ap gadiem divdes- mit. Es biju mazliet jaunāks. Man bija pieci, bet nobrieduši pieci gadi, sapro- tiet. Biju no Zilās dabūjis kurvīti, un tas mani vēl vairāk uzkurināja amizēties. Es sāku meklēt ceļus, kā savu uzmani- bu parādīt.

Ārā spiedza meitas. Pieskrēju pie loga. Puiši meitām ar sniegu mazgāja mutes un bāza to aiz apkakles. Un tad

manās smadzenēs dzima doma: ja mei- tām tādas lietas patīk, tad patīks arī Zi- lajai. Es pagrābu no istabas kakta sauju netīra sniega un izdevīgā brīdī aizbāzu to Zilajai aiz apkakles. Oi, oi, oi! Es zi- nāju, ka spiegs, bet tas bija izmisīgs blā- viens. Viņa mēģināja sniegu no kleitas dabūt ārā, bet ārā dabūšana ir daudz grūtāka nekā iekšā bāšana.

Uz deju grīdas parādījās mamma. Kas par lietu? Bāzis sniegu aiz ap- kakles? Mājās! Es uz mājām un Zilā – uz Karašām mainīt kleitu. Un tad tā pratināšana.

- Kāpēc tu bāzi sniegu aiz apkakles?
- Lielie puiši arī bāza...
- Man likās, ka māte uz brīdi apjuka.
- Bet taču ne netīru sniegu?
- Man cita nebija pie rokas.

(Pie sievietēm dzelzs jākaļ, kamēr karsta!) Māte mani saprata, bet uz dejas grīdas es vairs neatgriezījos. Lūk, kur cil- vēku noved sievietes! Uz kāzām es tur- pināju iet, ja vecākiem prāts bija žēlīgs, bet pagāja piecpadsmit gadi, līdz atkal sāku dancot.

Kāpēc es to visu jums stāstu? Vakar nīkšanas telpā pie manis vērsās gadus piecus jauns cilvēks ar jautājumu:

- Uldi, es varu lūgt Tavu sievu dancot?

Uldis Siliņš

Zagļu ziņas

Pirmdienas uzvarētāji

Bērnu zaglis. Noelle Johansone un Rūdolfs Studers.

Lielo zaglis. Jānis Grūtups un Lauma Treimane.